

ΠΑΡΟΘΗΝΩΝ

N. E. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ.

Διοικητής

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πατριῶς καὶ Γερμανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἡμερῶν δρ. N. 8 " " ἑξαμ. " " 3 " ταῖς ἐπαρχ. ἡμερῶν " " 10 " " ἑξαμ. " " 6. " τῶν ἐξωτερ. ἡμερῶν " " 15.	Ῥωσικοὶ ἔρωτες Ἐμ. Γονζαλὲς, (μετὰ εἰκόνας). — Λέων Γαμβέτα. — Ποίησις. Παυλίνα ὑπὸ Ἀγγελίᾳ Παράσχου. — Οἱ Ζουλοῦ. — Ποικίλα. — Λόγις Αἰνίγματος. — Γνωστοποιήσις.	Ἐν Ἀθήναις ... .. λεπτά 10. " ταῖς ἐπαρχίαις .. " 15. " τῶν ἐξωτερικῶν ... " 25. Φύλλα προηγούμενα " 50.

Θίλει νὰ σᾶς ἰδῇ καὶ μεθ' ὄλον τὸν στρατιωτικὸν τοῦ μανδύου. (Σελ. 242, στήλ. 2.)

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ*

EM. GONZALES

VI.

Ἐξομολογήσασθε ρωσίδος πραγματίσσης

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ συνταγματάρχης Γουροσλιὼφ ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Ἡ πριγγίπισσα Μουριάκιν δὲν εἶναι ἐδῶ, κύριοι;

Οἱ νέοι διεβεβαίωσαν αὐτόν, ὅτι δὲν με εἶδον. Ἐγὼ δέ, δι' ὑπερτάτης τιμῆς προσπαθείας, ἔδωσα εὐθὺ πρὸς αὐτόν:

— Ἴδου ἐγώ, συνταγματάρχα!

Οἱ κοῦφοι συκοφάνται ἔμειναν κεραυνοπληκτοί.

Συνέχεια τῆς ἀριθμῶν 22, 23, 24, 25, 26.

— Εἴμεθα λίαν δυστυχεῖς, κυρία, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς, προσκλίνων ἐδαφιαίως· ἂν ἐλαμβάνομεν τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν...

— Ὅτι οἱ τοῖχοι ἔχουσιν ὄρα, κύριε—διέκοψα μετὰ φωνῆς, ἦν προσεπάθησα νὰ καταστήσω σκυωπτικὴν.

— Θὰ μᾶς συγχωρήσατε, κυρία;...

— Ὅτι ἀστεϊζόμενοι ἐκηλιδώσατε τὴν ὑπόληψίν μου; Τί ἀπλούστερον, κύριοι; Ἐχστε πολυαριθμούς συνενόγητους, καὶ οἱ ἄνδρες δύνανται νὰ προσβάλωσιν ἀτιμωρητὴ γυναῖκα, μὴ ἔχουσαν ἀδελφὸν ἢ σύζυγον.

Ἡσθάνομην τὴν ὀργὴν κοχλάζουσαν ἐν τῷ στήθει μου, καὶ τὰ δάκρυα ξηραίνόμενα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ὡ Μάρφα, εὐτυχὴς Μάρφα, σὺ ἢ κοιμησά-

νη ἀγνή καὶ ἄσπιλος ὑπὸ τὰ βλέμματα τοῦ φύλακος σου ἀγγέλου, σὺ οὐδέποτε θὰ γνωρίσης τὴν ἀτιμίαν τῶν τοιοῦτων ὑπονοητῶν, αἵτινες κατέστησαν τῷ πρόσωπόν μου πελιδνὸν ἐνώπιον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων. ὦ! σὺ, ἡ κλαίουσα ὅτε μικρὰ τῆς ἀκανθα αἱμάτων τὴν χεῖρά μου, τί θὰ ἔλεγες προσφιλεστάτη μου, ἂν ἐβλεπες τὴν Βεράτσκαν σου προσβεβλημένην καὶ κηλιδωμένην;

— Εἶμαι, τῇ ἀληθείᾳ, ἐν πλήρει ἀπελπισία, εἶπεν ὁ Ρωσβλάν;...

Ἀνεχαιτίσθη δὲ ἐν τῷ μέσῳ τῆς φράσεως μετὰ καταγελάστου σχεδὸν ταραχῆς.

— Τελειώσατε, κύριε, εἶπον μετ' ἀμειλίχτου ἐπιμονῆς. Εἰσθε ἐν πλήρει

ἀπελπισία, διότι είπετε, ότι εγώ ήδυνάμην νά διατάξω μίαν δολοφονίαν, όπως τηρήσω μυστικάς τās έρωτικάς συνεντεύξεις μου, και ότι ήμην βεβαία ότι θα με υπήκουον. . . Δέν έχει ούτω κύριε; Εύχαριστώ διά τήν αγαθην σας περί έμου γνώμην. Αλλά τά ανέκδοτα ταύτα διατρέχουσι τās συναναστροφάς. Είμαι τής τελευταίας ρομαντικότητας, απομίμησης εκ τής Χριστινης έν Φοντε Ελω π. χ. — εγώ δέ, όπως έπιστέψω τό δράμα, χορεύω τήν μαζούρκαν. Τή αληθεία, είμαι λίαν εκκεντρική γυνή, και θα διεκρινόμην και έν αύτῳ τῳ Λονδίνω.

Εγέλων, αλλά γέλωτα ξερόν και νευρικόν, όστις με έπνιγε. Ήσθανόμην ότι έλιποθύμουν, και έστηρίχθην εις τόν βραχίονα του συνταγματάρχου, όπως μή πέσω. Η όργη όμως έξωγαυότο και μοί έδιδε τήν δύναμιν νά έξακολουθήσω.

Οί δύο νέοι μοί έπροξένουν σχεδόν οίχτον, τόσοτο άλγος εξέφραζε τό πρόσωπόν των. Έκυπτον ένώπιόν μου, ως ένοχοι μή τολμώντες νά με άτεινώσι.

— Τι είμαι, τῳ όντι; έξηκολούθησα. Γυνή! Ούτε ξίφος, ούτε πιστόλιον δύναμαι νά μεταχειρισθῶ. Πρέπει λοιπόν νά άνέχωμαι νά με συκοφαντώσι. Δέν άγνοείτε ότι ούτε εύγενές είναι, ούτε γενναίον, νά προσβάλη τις γυναίκα. Αλλά τουλάχιστον δέν διατρέχει κίνδυνον. Ηώς θα έκδικηθῆ αύτη; Δέον νά φοβήται τά σκάνδαλα. Υπερκασιζομένη, κηλιδώνει έτι μάλλον τήν υπόληψίν της. Και όμως είμαι ειλικρινεστέρα ύμών κύριοι, διότι ουδέποτε επανέλαθον τās φιλαρίας των συναναστροφών, τās άτιμαζούσας τόσο εύκόλως ένα άνδρα. Δέν ήκουσα νά λέγωσι περί του κ. Κουτουζώφ ότι είχε στενάς σχέσεις μετά των άσσων;

Ο αξιωματικός τής φρουράς άνεσκίρτησεν ως έχιδνα καπείσα εις δύο και κατέστη παλιδός.

Όπως έννοήσας τήν σκληράν έννοιαν των λόγων τούτων, ανάγκη νά μάθης, Μάρφα, ότι ο Κουτουζώφ απέβλήτῆ εκ τινος κυκλου (ούτω τουλάχιστον έλέχθη), δούς ύπονοίας ότι λίαν έπιδεξίως έδιόρθου τήν τύχην.

Α! είχαν έκδικήσει καλώς τόν Αλέξανδρον.

— Είθε γυνή, έφέλλισεν ο αξιωματικός, έχων συνεσφιγμένους τούς όδόντας και έξηγρωμενον τό πρόσωπον, — αλλά . . .

Δέν ένόησα τήν αποσιώπησιν ταύτην.

— Δέν θα είθε τόσο άμείλικτος πρός έμέ άνέκραξεν ο Ροσβλάνς, τρομάξας εκ τής άγανακτήσεως, ήτις έλαμπεν εις τούς οφθαλμούς μου.

— Και πρός τί! Σεις κατηγορείτε

τόν σημαιοφόρον ότι είναι άνανδρος, κύριε. Απλή κακεντρέχεια άντεραστού. Αλλά, δέν κατηγορούσιν επίσης και σάς, ότι ενδιαφέρεσθε λίαν εις τήν επιτυχίαν τής Κορίλλας;

Ο κ. Ροσβλάνς είναι κατεστραμμένος, και — καθ' ο λέγουσι — ζῆ μυστικώς μετά τής Κορίλλας, άιδού του άυτοκρατορικού Ιταλικού θεάτρου, ήτις από πολλού τόν παρακινεί νά χρησιμοποιήσῃ τήν θεατρικήν φωνήν του ύψιφώνου, ήν έχει, και ν' άνίληθῆ επί τής σκηνής.

— Είθε γυνή, είπεν ώχριών. . . άλλως . . .

— Σιωπή, κύριοι, σιωπή, πρός Θεού! διέκοψεν αποτόμως ο συνταγματάρχης Γουροσλώφ, όστις είχε μείνει άφωνος έν μέσῳ τής άλλοκάτου ταύτης συζητήσεως. Ίδού ο πρίγγιψ Μουριάκιν, ζητών τήν κόρην του. Τόν βραχίονά σας, πριγγίπησσα.

— Τόσω τό καλλίτερον! άνέκραξεν ο Κουτουζώφ. Ο γέρον θα μάς εύρη.

— Ας έξέλθωμεν, είπον εις τόν συνταγματάρχην.

— Δέν θα έξέλθετε, όχι, κυρία, — επανέλαθεν ο αξιωματικός, δράττων τόν βραχίονά μου. Αν δέν ανακαλέσετε τούς λόγους σας, θα ζητήσωμεν περί αύτων λόγον παρά του πατρός σας.

Ηκουον τά βήματα του πατρός μου, και ένόμιζον ότι πατεί επί τής καρδιάς μου. Το θάρρος μου εξέλιπεν. Έσταύρωσα τās χείρας, και έρριψα επί των άνδρων εκείνων ίκετε τικόν βλέμμα. Έμεινον άκαμπτοι. Ο συνταγματάρχης ώργίσθη διά τήν έπιμονήν ταύτην.

— Κύριοι, σας παρακαλώ εγώ, είπε, νά σιωπήσητε και νά μάς αφήσετε νά έξέλθωμεν.

— Συνταγματάρχα, τούτο δέν αποβλέπει εις σάς, είπεν ο Ροσβλάνς.

— Ούτε συζυγος, ούτε αδελφός, ούτε έξάδελφος, ούτε μηστηρ, είθε τής πριγγιπήσσης, — τουλάχιστον εγώ δέν τό είξεύρω, είπε ψυχρῶς ο Κουτουζώφ.

— Αν μίαν λέξιν προφέρετε ένώπιον του πρίγγιπος, είθε λίαν εύπειθανοί! απήντησεν ο συνταγματάρχης.

Ο πατήρ μου ήτο ήδη εις τήν θύραν. Παρετήρησεν ήμάς έκθαμβος. Ο συνταγματάρχης έστριπτε τόν χονδρόν του μύστακα. Εγώ δέν είχον συναισθησιν τής πραγματικότητας. Τά πάντα έβλεπον συγκεχυμένως, ώσανεί έπασχον υπό σφοδρού πυρετού.

— Τι συμβαίνει λοιπόν; ήρώτησεν ο πρίγγιψ.

— Η θυγάτηρ σας πάσχει, απήντησε ταχέως ο αγαθός Γουροσλώφ. Η θερμότης είναι άνυπόφορος! ώδηγήσατε αύτην έξω, πρίγγιψ. Εγώ μένω,

διότι έχω νά άμιλήσω πρός τούς κυρίους τούτους.

Τό απειλητικόν του βλέμμα καθήλωσεν αύτούς εις τās θέσεις των. Εγώ έξήλθον κλονιζομένη, μάλλον νεκρά ή ζώσα, και καταρωμένη τήν ύπερηφανίαν μου. Ήφειλαν ν' αφήσω όπως με ταπεινώσωσι, με στιγματίσωσι, χωρίς νά άπαντήσω εις τās προσβολάς των. Όποιος δαιμών ταρασσεται έν τῳ στήθει μου, Μάρφα; Ανευ του συνταγματάρχου, ήμην χαμένη. Αλλά, θα χυθῆ πάλιν αίμα δι' έμέ: αίμα, ούτινος εγώ θα ήμαι υπεύθυνος, Θεέ μου!

Όχι ή υπόθεσις δικυβετήθη ειρηνικώς. Ο Κουτουζώφ ώφειλεν εις τόν συνταγματάρχην ίκανήν ποσότητα χρημάτων, ήν έχασεν εις τό χαρτοπαίγνιον επί λόγῳ, ούτος δέ έδωκεν αύ τῳ μακράν προθεσίαν διά τήν πληρωμήν. Περι δε του κ. Ροσβλάνς, ο Γουροσλώφ ίσχυρίζεται ότι τόν ήπειλησε νά ραπίσῃ τήν άιδόν του δημοσία εις τήν πρώτην αύτῆς παραφωνίαν, επειδή δε ο μεσσωνος γινώσκει ότι ο αγαθός άνήρ είναι ίκανός νά τηρήσῃ όπως δήποτε τήν ύπόσχεσίν του, συγκατετέθη νά ησυχάσῃ. Ίδού λοιπόν, έσώθη τήν φο. αν ταύτην, Μάρφα. Α! δέν θα έκτεθῶ πλέον εις τοιαύτας άγωνίας. Δέν θα έξέλθω πλέον. Μεθ' όλον τό πλῆθος των προσκλήσεων, ως λαμβάνω, μεθ' όλην του πατρός μου τήν έπιμονήν, ούδ' αύτά τά καθήκοντα, άτινα τυραννικώς απαιτούσιν κί μετά του κόσμου σχέσεις δύναμαι νά εκπληρώσω.

Α! πόσον επεθύμουν νά ήμαι κλεισμένη έντός τεσσάρων τοίχων καθ' όλον τόν χειμῶνα, — όστις φαίνεται τόσο μακρός εις τούς ποθούντας τήν άνοιξιν και τήν έξοχήν!

Πόσους δέ λόγους πρέπει νά έρευρίσκω, όπως δικαιολογῶ τόν πρός τήν μοναξίαν έρωτά μου! Οτε μέν ήμικρανίαν — και τότε ο πατήρ μου θέλει νά προσκαλέσῃ πάντας τής Μόσχας τούς ίατρούς — ότε δε έλλειψιν καταλλήλου φαρμάκου, διότι έλπισμόνησα δήθεν νά παραγγείλω νέον. Αλλ' ήδη έξήντησα πάσας τās προσπάθειάς μου και τās παιδαριώδεις προράσεις μου.

Ο πρίγγιψ έγραψε τρίς ήδη εις Πετρούπολιν υπέρ του Αλεξάνδρου. Αλλά, διατί δέν μεταβαίνει αυτοπροσώπως όπως ζητήσῃ εν χάριν αυτού παρά του Τσάρου; Δέν τόλμῳ νά τό είπῳ πρός αυτόν, και όμως αισθάνομαι ότι θα ήτο καλλίτερον. Ναί φοβούμαι Μάρφα. Ο Τσάρος αγαπά τόν πατέρα μου, τόν άκούει και πιστεύει εις τούς λόγους του. Η έπιστολή είναι τι ψυχρόν, κενόν, νεκρόν, δέν κλαίει, δέν πειθει. Α! αν ήμην ή αδελφή, ή ήμνη-

στή του Ἀλεξάνδρου πρὸ πολλοῦ θὰ ἔτραγον νὰ ριθῶ εἰς τοὺς πόδας τοῦ παύρου . . .

. . . Μάρρα, τὸ πᾶν ἀπώλετο! Ὁ πατήρ μου εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὅπου τὸν περιέμενον.

— Πτωχὴ Ναθαλία! ἀνέκραξε.

Τὸ αἷμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας μου.

— Ἴδου ἀνάγνωθι! καὶ ἔριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης φάκελλον ἀτεσφραγισμένον.

Νὰ ἀναγνώτω! ἀλλ' ἦτο δυνατόν, Μάρρα; Οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἦσαν τεθολωμένοι. Ἡ κεφαλὴ μου ἔλαιε. Αἱ δὲ χεῖρές μου παγωμέναι δὲν ἠδύναντο νὰ λάβωσι τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον φάκελλον.

Ἄ! μὴ ἀγκαπύσῃς ποτε ἄλλον ἢ τὸν Θεόν, Μάρρα, — καὶ δὲν θὰ μάθῃς τί εἶναι αἱ βάσανοι τοῦ κόσμου τούτου.

Ὁ πατήρ μου ἔλαβεν οἶκτον δι' ἐμέ, ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ προσεποιήθη ὅτι δὲν μὲ ἐνόησε — Μοὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν.

Αἱ προαιουθήσεις μου δὲν μὲ ἠπάτησαν, Μάρρα. Ὁ Ἀλεξάνδρος ἀπώλεσε τὸν βαθμὸν του καὶ κατεδικάσθη στρατιώτης. Δίου ὑπὲρ ἡμῶν, ἰδέλφῃ μου, διότι δὲν ἔχω πλέον τὴν δύναμιν νὰ δεηθῶ ἐγὼ!

Η ΒΕΡΑΤΣΚΑ ΣΟΥ.

Τρίτη ἐπιστολὴ

. . . Ἐπανήλθαμεν τέλος πάντων εἰς τὸ φρούριον τῆς Ἡραίας Ῥουφρίας, προσφιλῆς μοι Μάρρα. Ἐπανεῖδον τὴν Ναθαλίαν. Ὑποῖαν λυπηρὰν μεταβολὴν ὀπίστη ἡ μήτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου! Πτωχὴ γυνὴ! Δὲν δύναμαι νὰ τὴν παραμυθίσω, ἀλλὰ συμμερίζομαι τὴν λύπην τῆς . . . Μοὶ ζήτηε λεπτομερεῖς πληροφορίας, ἀντισχεῖς διὰ τὴν θλιψίμην μου, φοβεῖται μὴ περιέλθω εἰς μαρσμόν, ἐξ ἐκείνων οἵτινες καταβάλλουσι τὰ πνεύματα καὶ τὰς καρδίας, μετὰ τὰς σφοδρὰς προσβολὰς. Θὰ σοὶ διηγηθῶ λοιπὸν τὸν εἶόν μας, ἂν τοῦτο δύναται νὰ ὀνομασθῇ βίος.

Ὁ συνταγματάρχης δὲν μετεβλήθη, ἀλλὰ πάντες μετέβαλον διχωγὴν ἀπέναντί του. Κατέστη, ὡς ἐκ θαύματος, ὁ σπουδαῖος τοῦ φρουρίου, ὁ συνδαιτυμόν, ὃν πάντες περιποιούνται, λατρεύουσι, περιμένουσι. Ἡ Ναθαλία τὸν κολλακεύει, ὡς ὁ ὀφειλέτης τὸν πιστωτὴν του, καὶ ὁ πτωχὸς τὸν πλούσιον φίλον του. Τρ' ἐκάστην τῶν θωπειῶν, διολισθαίνει καὶ τις σπουδαία πρὸς αὐτὸν παράκλησις.

— Εἶμαι πεπεισμένος, λέγει αὐτῷ ὁ πατήρ μου, ὅτι σὺ, συνταγματάρχᾳ,

δὲν θὰ καταστήσετε τὴν τύχην του ὀδυνηροτέρην. Θὰ μετατεθῇ εἰς τὸ σὺνταγμα σας. Ἡ μήτηρ του μοὶ ἐσπάραξε τὴν καρδίαν. Ἰκέτευσα, ὅπως τοῦλάχιστον τὸν μεταθέσωσι πλησίον τῆς. Ἄνευ τούτου, ἡ ἀγαθὴ γυνὴ θὰ ἀπίθνησκε. Δὲν εἶναι ἀληθές, συνταγματάρχᾳ, ὅτι δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν εἰς ὑμᾶς πᾶσαν ἐμπιστοσύνην;

— Πῶς! ἡ ὑψηλότης σας δύναται νὰ ἀμφισβῆσθαι περὶ τούτου; . . . ἀπαντᾷ τεταραγμένος ὁ ἀγαθὸς Γουροσλώφ. Πρὸς Θεοῦ! μοὶ μὲ προσβάλλετε. . . Ἡ ὑψηλότης σας ἃς ἦναι βεβαία ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ . . .

Τότε ὁ πατήρ μου σφίγγει αὐτῷ τὴν χεῖρα, ὁ δὲ συνταγματάρχης μὲ θεωρεῖ μετὰ μειδιήματος θριαμβευτικοῦ, ὅπερ ἀποδεικνύει τὴν εὐτυχίαν του. Πρὸς στιγμὴν ἀμφισβητεῖται μετὰ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ εὐαισθησίας καὶ τῆς στρατιωτικῆς του στοιχικότητος. Νὰ συγκινήθῃ ἄχρι δακρύων, ραίνεται αὐτῷ γελοῖον, αἰσχύνεται δὲ νὰ μείνῃ ἀπαθὴς ἀπέναντι τῆς ἠλιθίας. Ἡ Ναθαλία, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς, λαμβάνει τὰς χεῖράς του, κρημαίνει εἰς τὸν βραχίονά του καὶ τὸν καταβρέχει διὰ τῶν δακρύων τῆς. Καίτοι ὁ Γουροσλώφ δὲν δύναται ἐν μέσῳ τῶν λογμῶν τῆς, νὰ ἐννοήσῃ μίαν κἂν μόνην λέξιν, συγκινεῖται ἐκ τοῦ μητρικοῦ τούτου ἀλόγου καὶ βασανίζει τὸ πνεῦμά του, ὅπως τὴν παραγρήσῃ. Τότε ὁ πρίγγιψ ἔρχεται εἰς βοήθειάν του, λέγων αὐτῇ:

— Ἄρσει, Ναθαλία. Πάντα θὰ τελειώσωσι καλῶς. Καταπραῦνθητε.

Ὁ δὲ συνταγματάρχης προσπαθεῖ νὰ τὴν καταπραῦνῃ δι' ὑποσχέσεων καὶ ὄρκων, ἠδύνων τὴν φωνήν:

— Θάρρος, κυρία. Τὰ δάκρυά σας καταθλίβουσιν ἡμᾶς πάντας. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ διευθετήσωμεν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ὁ Θεὸς εἰξεύρει! . . . Ἄν οὐχὶ δι' ἄλλο, τοῦλάχιστον χάριν τῆς οἰκίας ταύτης, οὐδέποτε θὰ βλάψω τὸν υἱόν σας.

Ἡ Ναθαλία τὸν παρατρρεῖ, ὡσανεὶ παρετήρει τὸν Θεόν, ἐγὼ δὲ ἐξέρχομαι τῆς αἰθούσης, ὅπως μὴ προδοθῶ.

Ποῖον μέρος καταδικάσθη, ἰδέλφῃ μου, νὰ ὑπακρίνωμαι; τὸ αὐτιθάνωτερον καὶ τὸ χαμερπέστερον, ὅσων δύνασαι νὰ φαντασθῆς. Δὲν θὰ ἀναγνωρίσῃς πλέον τὴν μικρὰν σου *Μαίραν* ἐν τῇ ὑποκριτικῇ πριγγιπήσῃ. Ἥτις προσπαθεῖ νὰ περιβάλλῃ διὰ τῶν δικτύων τῆς τὸν συνταγματάρχην. Δὲν ἀναμνησθῶ τὰ δάκρυά μου μετὰ τῶν τῆς Ναθαλίας. Οὐδέ λέξιν ἀφίνω νὰ μοὶ διαφύγῃ, οὐδ' ὑπαινιγμὸν δυνάμενον νὰ δώσῃ εἰς τὸν Γουροσλώφ ὑπόνοιαν περὶ τοῦ μέρους, ὅπερ λαμβάνω εἰς τὴν τύχην τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Τὸ γυναικεῖον ἐνστικτον μὲ ὀδηγεῖ, λέγων μοι: — Μὴ ἀναφέρῃς τὴν τράπεζην τοῦ τείου, ἐν ἣ ὁ σημαιοφόρος ἐσκίαζε τὸν συνταγματάρχην! — Χάρις δὲ εἰς τὴν σύνεσιν ταύτην, ὁ τελευταῖος οὗτος θὰ πράξῃ τὰ πάντα διὰ σέ! Θὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν σου τοὺς μουσικούς του, θὰ διατάξῃ στρατιωτικὴν παράταξιν, καὶ οἱ στρατιῶταί του θὰ παρελάσωσιν ὑπὸ τὰ παράθυρά σου. Θὰ σοὶ προτείνῃ νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συντάγματός του. Θὰ πράξῃ πᾶσαν τρέλλαν, ὅπως σοὶ ἀρέσῃ. . . Ἄλλ' ἂν ἡ ζηλοτυπία δῆξῃ τὴν καρδίαν του καὶ τὸν ἐξερθεῖσῃ, ἀπόλλυται ἡ ἰσχύς σου, ἀπόλλυται ἡ μαγεία σου!

Ὅστις παίζω τὸ μέρος μου, ὡς ἀρίστη ἡθοποιός. Πτωχαὶ γυναῖκες! Μᾶς καταρῶνται διὰ τὴν προσποιήσιν καὶ μᾶς κατηγοροῦσι διὰ τὴν ἐλικρίνειαν. Ὁ συνταγματάρχης ἀξιοῖ ὅτι ἀγαπᾷ μανιωδῶς τὸν πολιτισμὸν καὶ ὅτι ἀρέσκειται εἰς τὰ νέα βιβλία καὶ τοὺς στίγους, ὅς ἀπαγορεύει ἡ λογοκρισία. Τὸν φορτῶν γαλλικὰ βιβλία, καὶ ἀφοῦ τὸν ἀκροασθῶ ἀπαγγέλλοντα διὰ οἱκίον φωνῆς ποιητικὸν τι τεμάχιον, τὸν παρακαλῶ νὰ γράψῃ ἐπὶ τοῦ λευκάματός μου τὰ μέρη, ἅτινα ἀπήγγειλε διὰ τῶν θελητήρων. Ὁ συνταγματάρχης ὀμνῶει ὅτι ἀγαπᾷ ἐμπαιθῶς τὴν μουσικὴν, ἐγὼ δὲ μένω ὀλοκλήρους ἐσπέρας εἰς τὸ κλειδοκλύμαλον, ὑφισταμένη τὰ φρενιτιώδη χειρονομήματά του. Ἐπὶ τέλους, ὁ συνταγματάρχης ἀγαπᾷ νὰ δειπνῇ παρ' ὑμῖν, ὅτε δὲ μᾶς ἀποχωρεῖται λέγων αὐτῷ μειδιῶσα: — Θὰ οἶς ἔχωμεν αὔριον δὲν ἔχει οὕτω;

ὦ! πόσον ὑποφέρω, Μάρρα! Πιστεύεις ὅτι ἐν τῇ Κολάσει ἐπιφυλάσσονται ἡμῖν μεγαλῆτεραι ἐδύναι;

Ὅτιν ὁ ἐραστικὸς οὗτος πειράται περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου νὰ σλυκρῇ περὶ τῶν ἀδρατέρων ἐντυπώσεων τῆς καρδίας, ἐγὼ ταπεινῶ τὸς ὀφθαλμούς καὶ ὄνειρ πολῶ, τὸν Ἀλέξᾶδριν, ἐνῶ μειδιάμα ἀόριστον πλανᾶται ἐπὶ τῶν χειλέων μου. Ἄν αἰφνης ἐξαντήσας τὴν εὐγλωττίαν του, σιωπᾷ καὶ παρατρρεῖ δι' ὄφους ἀμφισβόλου τὴν στέγην τοῦς τοίχους ἢ τὸν οὐρανόν διὰ τοῦ ἡμιγεωργμένου παραθύρου, ὅπως ἀνηλιτισμένο, ὅτι δὲν εὐρίσκει πλέον ἰδέαν τινα ἢ λέξιν, — τότε ἐγὼ ἔρχομαι εἰς βοήθειάν του, λαλοῦσα αὐτῷ περὶ τῶν ἐνδόξων ἐκστρατειῶν του, περὶ τῆς ἐπιθιμητικῆς προαγωγῆς του. . . Εἶτα, ἐνώπιον πάντων, ἐξακολουθῶ τὸ φρικῶδες μέρος, ὅπερ παίζω, καὶ ἀναπτύσσω τὴν λεπτεπίλεπτον ἐπιστήμην τῶν μηδαμινοτήτων, ἥτις θὰ σὲ ἔκαμνε νὰ ἐρυθριάσῃς, ἄγία μου Μάρρα.

Είξέρω νά ἀφαιρῶ τὸ χειρόκτιόν μου ἔγκαιρος, νά προτείνω νωχελῶς τὸν κόδρα μου, νά λέγω εἰς τὸν συνταγματάρχην ὅτι εἶδον αὐτὸν μακρόθεν, νά ρίπτω πρὸς αὐτὸν μυστηριώδη τινα λέξιν θίγουσαν τὰς φιλτέρας τῶν σκέψεών του, ἢ νά τῷ κάμνω ταχύ τι σημεῖον, ὑπομνησκόν αὐτῷ τὴν συνδιάλεξιν τῆς προτερείας.

Οὕτω, βεδηλῶ διακεδάζουσα τὰς θελκτικώτερας πονηρίας τοῦ ἔρωτος. Ψυχρῶς, ἀνελικρινῶς, παίζω μετὰ τοῦ τυμίου καὶ εἰλικρινοῦς πάθους τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀνδρός, ὅστις πιστεύει ἀφελῶς ὅτι ἀπέκτησεν ἤδη τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν χειρὰ μου, διότι φέρει τὸ παράσημον τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ διοικεῖ δυσχιλίους ἀνδράς. Φαθαύμαι ὅμως νά ἐνθαρρύνω πολὺ τὰς ἐλπίδας του. Ἦδη φαίνεται λέγων: — «Ὁ! δένθα μὲ ἀποκρούσῃ.» — Οἱ βραχεῖς καὶ διακεκομμένοι λόγοι του ἀρχίζουσι νά συνδέωνται μεταξύ των καὶ νά σχηματίζωσιν εἶδος τι ὁμιλίας συνεχοῦς. Καθίσταται ὀλιγώτερον ἀδέξιος, καὶ ἐμπερθεύεται ὀλιγώτερον, — γίνε-ται εἰλικρινέστερος, τολμηρότερος, φυσικώτερος. Τρέμω προαισθανομένη ὀριστικήν τινα διακτύρξιν, ἀνά πάσαν δὲ στιγμὴν σπεύδω διὰ παντός μέσου νά διακόπτω τὴν συνομιλίαν . . .

Ἦδη προσεπαθῆκε νά θίξῃ τὸ φοβερόν τούτου θέμα, ὅπερ συλλογιζομένη μόνον τρέμω. Ἀναμφισβόλως εἶχε παρασκευάσει τὸν λόγον του . . . Μία ὄμως λιξίς, ἐν βλέμμα ὀλίγον ψυχρόν, τὸν ἐπέχρυσε . . . Οὕτω τὸν ἔκαμα νά ἐννοήσῃ τὸ ἄτοπον. Τὸν ρίπτω ἀπὸ τοῦ παρόντος εἰς τὸ παρελθόν, ἀπὸ τοῦ προαιμίου τοῦ ἔρωτός του εἰς τὴν ἀφήγητιν τῶν ἐκστρατειῶν του . . . Ἄλλοτε ἐξέρχεται τῆς τοιαύτης δυσκόλου θέσεως, λαλῶν μοι περί τινος γιγαντιαίας ὀρυός, ἧς ἡ ἀρχαιότης εἶχε μᾶς καταπλήξει, περί τῆς μουσικῆς τοῦ συντάγματός του, ἢ περί τῆς Ναθαλίας, ἧτις λυπημένη καὶ σκεπτικὴ περιπατεῖ ἐν τινι ἐρήμῳ δενδροστοιχίᾳ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀφίκετο εἰς τὸ σύνταγμα. Ἡ μήτηρ του μὲ ἐπληροφόρησε περί τούτου. Ἦτο ὠχρωτάτη, λίαν μελαγχολική, καὶ μὲ παρετήρει μετ' ἀνησυχίας. ἧτις μὲ ἐξέπληξε.

— Θά ἔλθῃ ἐδῶ ταχέως; ἐνέκραζα. Αὐτὴ δὲν ἀπάντησεν Ἡ σιωπὴ τῆς μὲ ἐσύγχισε. Ἐρυθρίασα. — Καὶ ποῦ εἶναι λοιπόν, ἀγαθὴ μητὲρ; προσέθηκα. Μὴ ἐφέρετε αὐτὸν μεθ' ὑμῶν; Εἶναι βεβαίως ἔλεει, κρυπτόμενος ὀπισθεν τῆς θύρας. Ἄ! ὁ πατήρ μου θά εὐχαριστηθῇ μεγάλως, Ναθαλία! Τοῦτο εἶναι εὐχάριστος ἐκπληξίς.

Ἄυτὴ ἐξηλοῦθαι σιωπῶσα. Ἐφοδῆθην.

— Μὴ ἐπῆλθεν αὐτῷ συμφορὰ τις προσέθηκα. Εἶναι τραυματισμένος, ἀσθενής; Κινδυνεύει ἴσως;

— Ὅχι Βεράτσκα, — ἀλλ' ἀφ' ὑμῶν ἐξαρτᾶται νά κωλύτῃτε . . .

— Τί λοιπόν, ἀγαθὴ μητὲρ; Ὁμιλεῖ ταχέως, μὲ κάμνεις νά ἀποθάνω!

Αὐτὴ ἔλαβε τὴν χειρὰ μου καὶ τὴν ἠπάσθη. Μὲ παρατήρει δὲ διὰ τόσῳ ὀλιθερίας ἐκφράσεως, ὥστε ἤσθάνθην ἐμαυτὴν ὄλην συγκεκινημένην.

— Τί πράττεις, Ναθαλία; Διατί ἡ ἔκτακτος αὐτῆ συγκίνησις;

Αὐτὴ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν μου.

— Γονυπετή, σὺ, ἐδῶ. Ἀλλὰ βεβαίως ὀνειρεύομαι. Ἐγέρθητι, πρὸς Θεοῦ! Ναθαλία. Ὁ τρόπος σου καταλαμβάνει καὶ ἐμέ. Ἐγέρθητι, πρὸς Θεοῦ!

— Ὅχι, Βεράτσκα. δὲν θά ἐγερθῶ ἄχρις οὗ μοι παραχωρήσῃς μίαν χάριν . . .

Κατεπλάγη. Ἐγὼ χάριν εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου! ἀπάντησα, καὶ παρετήρουν αὐτὴν ὡσανεὶ ὑποπτευομένη ὅτι παρεφρόνησε.

— Λάβε οἶκτον διὰ μίαν μητέρα! ἐψιθύρισε κλαίουσα.

Τὴν ἐνηγκαλίσθην σπασμωδικῶς. Τοῦτο δ' ὑπῆρξεν ἡ μόνη ἀπάτησις μου. Τὴν ἠρώτησα δὲ διὰ βλέμματος ἀνησυχίου. Αὐτὴ ἐπανελάθε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης:

— Ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι ὡς παράφρων, πριγγίπησσα. Τὸν εἶδον. Ἄ! πῶς εἶναι ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος . . . τὸ πτωχόν παιδίον! Δὲν ἔχει πλέον τὴν κομφῆν στολήν του. Οἱ φίλοι του δὲν θά τὸν ἀνεγνώρισον. Ἐνώπιόν του προσεπάθησα νά ἦμαι ἄσυχος ἀλλὰ θελεῖ νά ἔλθῃ ἐδῶ, ὁ δυστυχής! Θελεῖ νά σᾶς ἰδῇ, καὶ μεθ' ὄλον τὸν στρατιωτικόν του μανδύαν. Δὲν ἤδυνήθη νά τὸν κάμω νά ἐννοήσῃ . . .

Ἐμειδίασα, Μάρρα, τὸ στήθος μου δὲν ἐπιέζοτο πλέον. Ἀναμφισβόλως ἡ χαρὰ, ὅτι ἐπανεῖδε τὸν υἱόν τῆς, ἐτάραξε τὴν ἀσθενῆ κεφαλὴν τῆς Ναθαλίας. Διατί ἐφοδεῖτο νά ἰδῇ τὸν Ἀλέξανδρον ἐρχόμενον εἰς τὸ φρούριον;

— Καὶ τί λοιπόν, εἶπον αὐτῇ, νομίζετε ὅτι δὲν ἐννοῶ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης σας;

Αὐτὴ ἔρριψε βλέμματα τετρομασμένα περίξ.

— Ἀκούσατε ἐπανελάθεν ἐτι χαμηλοτέρᾳ τῇ φωνῇ. Πρέπει νά μὴ ἐπιτρέψῃτε αὐτῷ νά ἔλθῃ ἐνταῦθα, — νά τὸ ἀπαγορεύσῃτε εἰς αὐτὸν σπουδαίως, αὐστηρῶς ἐτι . . . Μὲ ἐννοήτε;

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΛΕΩΝ ΓΑΜΒΕΤΤΑΣ

Πατὴρ τοῦ διαπρεποῦς τούτου τέκνου τῆς Γαλλίας εἶναι ἡ πόλις Cahors, πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Lot, ἐνθα ἐγεννήθη τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1858. Νεώτατος διήνυσε τὰς γυμναστικὰς σπουδὰς ἐν αἷς διεκρίνετο διὰ τὴν σύντονον αὐτοῦ ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἀκραν φιλοπονίαν, καὶ μετὰ τὸ πέρας αὐτῶν, ὑπὸ ἀκαθέκτου ἐλαυνόμενος ζήλου πρὸς τὰ νομικὰ, ἐσπούδασε, συναينوῦντος καὶ τοῦ πατρός, τὴν ἐπιστήμην τῆς Θεμίδος καὶ μετέβη ὕστερον εἰς Παρισίους, εἰς τὸ εὐρὺ τοῦτο κέντρον πάσης διανοητικῆς καὶ πολιτικῆς ἐνεργείας, ὅπου μόνον ἤδυνάτο νά εἰσέλθῃ εἰς στάδιον ἐπάξιον τῆς μεγαλοφυίας αὐτοῦ.

Ἐκεῖ δὲ καταγραφεῖς ἐν τῇ Τάξει τῶν δικηγόρων ἐλάμβανεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν συναδέλφων αὐτοῦ καὶ συχνάκις ἤκούετο ἡ φωνή του, προαγγέλλουσα ἔκτοτε τὴν θουρασίαν ῥητορικὴν δεινότητα τοῦ ἀνδρός. Ἐγραφε δὲ ἐνίοτε καὶ ἀρθρα πολιτικὰ ἐν τῷ γαλλικῷ Ἄρῳ.

Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Λέοντος Γαμβέττα ἀρχεῖται γινόμενον γνωστὸν καὶ περισπούδαστον ἐν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ ἀπὸ τοῦ Νομβρίου πρὸ πάντων τοῦ 1868, καθ' ἣν δῆλον ὅτι ἐποχὴν ἀνέλαθε δημοσίᾳ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ συντάκτου τῆς ἐφημερίδος le Renveil, ὅστις εἶχε τολμήσει νά ζητήσῃ τὴν δι' ἐράνου ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὸν βουλευτὴν Baudin, πεσόντα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἐν τοῖς ὀδοφράγμασι κατὰ τὴν 2 Δεκεμβρίου 1851. Ἡ σθεναρὰ δὲ αὐτοῦ ὑπεράσπισις, δι' ἧς ἀπροκαλύπτως εἰσῆρχετο εἰς πάλιν ἀμείλικτον κατὰ τῆς αυτοκρατορικῆς κυβερνήσεως, οἱ λόγοι αὐτοῦ, οἱ πλήρεις δημοκρατικῶ θάρρους καὶ ῥητορικῆς δεινότητος, τοσαύτην ἐνεπαίησαν εἰς τὸ δημόσιον ἐντύπωσιν, ὥστε, ὀλίγους μῆνας ὕστερον, ἐξελέγτο διὰ μεγάλης πλειονοψηφίας ἀντιπρόσωπος αὐτῆς τῆς πόλεως τῶν Παρισίων.

Ἡ εἰσοδὸς δὲ αὐτοῦ εἰς τὸ Νομοθετικὸν σῶμα ἀποτελεῖ μίαν τῶν λαμπροτέρων καὶ περιεργοτέρων σὺναμασελίδων τῶν βουλευτικῶν χρονικῶν διότι ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ δουλικῶς ἀφωσιωμένους εἰς τὴν κυβέρνησιν πλειονοψηφία, κατάρθωσε νά σχηματίσῃ περὶ ἑαυτὸν μικρὰν ἀντιπολίτευσιν, εἰς ἣν ἀπεδόθη ἡ ἐπωνυμία τῶν ἀδιαλλάκτων, καὶ ἧτις πάσης ἐπωφελεῖτο περιστάσεως ὅπως προσβάλλῃ τὴν δεσποτικὴν τοῦ Ναπολέοντος κυβέρνησιν